

Να δέχεστε όποιον έχει ασθενική πίστη, χωρίς να επικρίνετε τις απόψεις του

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός

Όταν ξεκινά μία ξεχωριστή περίοδος στη ζωή μας, μετράμε τις δυνάμεις μας. Μετράμε τους ανθρώπους με τους οποίους θα βρεθούμε μαζί στην προσπάθεια, μετρούμε εκείνους που θα μας συμπαρασταθούν, εκείνους που ακολουθούν αντίστοιχη με μας πορεία, εκείνους που θα έρθουν σε αντίθεση με μας ή εκείνους που θα είναι αδιάφοροι. Γιατί καμία περίοδος στη ζωή δεν έχει ως χαρακτηριστικό της την απόλυτη μοναξιά. Κάθε γεγονός συμπεριλαμβάνει τον κόσμο και τους

άλλους, είτε ο αριθμός τους είναι μικρότερος είτε μεγαλύτερος. Στις περιόδους μάλιστα στις οποίες η ζωή μας καλείται να αλλάξει, η σχέση μας με τους άλλους γίνεται ακόμη πιο σημαντική. Θα μας βοηθήσουν ή θα μας επικρίνουν. Θα γίνουν παράγοντας προόδου ή εμπόδιο στη δική μας πορεία. Το ίδιο όμως κι εμείς έναντί τους.

Η εποχή μας υπερτονίζει την σημασία του ατομοκεντρισμού. Του εγώ και του εαυτού μας. Συχνά μας επισημαίνει ότι όλα εξαρτώνται από εμάς. Από τον κόπο, την ενέργεια, τον τρόπο που μπορούμε να διαχειριστούμε τα περιστατικά και τις κρίσεις που προκύπτουν. Οι άλλοι είναι στο παρασκήνιο. Από την άλλη, όταν αποτυγχάνουμε συνήθως θέλουμε οι άλλοι να φταίνε. Δεν μας καταλαβαίνουν. Δεν μας συμπαρίστανται. Δεν είναι εκεί, όταν τους χρειαζόμαστε, δεν μπορούν να μας βγάλουν από το τέλμα και την διαφαινόμενη ήττα. Κι έτσι εμφανίζεται το παράδοξο στην εποχή μας οι άλλοι να είναι συνυπεύθυνοι στις ήττες, όμως η νίκη να είναι μόνο δική μας. Δεν είναι όμως αυτή η αλήθεια.

Ο Απόστολος Παύλος, απευθυνόμενος στους Ρωμαίους, επισημαίνει: «τον δε ασθενούντα τη πίστει προσλαμβάνεσθε, μη εις διακρίσεις διαλογισμών» (Ρωμ. 14,1). Να δέχεστε όποιον έχει ασθενική πίστη, χωρίς να επικρίνετε τις απόψεις του. Ο λόγος αυτός δείχνει άνθρωπο, ο οποίος προλαβαίνει την ήττα του άλλου. Δεν τον αφήνει να νικηθεί επειδή δεν μπορεί να ακολουθήσει. Να αισθανθεί απομονωμένος. Να γίνει επιθετικός και αρνητικός έναντι των άλλων, επειδή δεν του φέρονται όπως νομίζει ότι θα έπρεπε ή δεν τον βοηθούν όσο χρειάζεται. Με γνώμονα τη διακριτική αγάπη είναι έτοιμος να στηρίξει και να μην επικρίνει τον ασθενή στην πίστη, ακόμη κι αν εκείνος δεν ξέρει πού φτάνουν τα όρια του. Αυτό δε σημαίνει ότι δε δείχνει ποιος είναι ο δρόμος τον οποίο καλούμαστε να ακολουθήσουμε. Είναι όμως άλλο αυτό και άλλο να απορρίπτουμε εκείνον που είναι αδύναμος τόσο στην πίστη, όσο και στις απόψεις και στη συμπεριφορά. Ακόμη κι αν φορτώνει τη δική του αμαρτία στους άλλους.

Ο Απόστολος Παύλος, με τα λόγια αυτά, μας δείχνει τι σημαίνει η περίοδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής για τον χριστιανό. Δεν είναι μόνο περίοδος άσκησης, νηστείας, πνευματικού αγώνα, όπως οι περισσότεροι νομίζουμε. Δεν είναι ατομοκεντρική περίοδος, στην οποία ο καθένας καλείται να βρει τον εαυτό του. το νόημα της ζωής του. Τη σχέση του με το Θεό στη λειτουργική και ασκητική ζωή της Εκκλησίας. Αν η Σαρακοστή περιοριζόταν σ' αυτόν τον δρόμο, τότε θα ήταν ένας περαιτέρω εγκλωβισμός μας στο εγώ, στον ατομοκεντρισμό μας. Η Εκκλησία στην ουσία θα διακονούσε το ατομικό εγώ, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, δηλαδή τον θρίαμβο των πεποιθήσεων, του τρόπου του καθενός, ο οποίος θα καθίστατο

κανόνας για όλους. Όμως κάτι τέτοιο αλλοιώνει τον κατεξοχήν χαρακτήρα της άσκησης, που είναι εκκλησιοκεντρικός.

Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή είναι ευκαιρία να δούμε τον άλλο πέρα από τις απόψεις του. Πέρα από την πίστη και τον χαρακτήρα του. Αυτονοήτως πέρα από κάθε διαφορά. Να τον δούμε με αγάπη και καρτερία. Να τον «προσλάβουμε», να τον δεχτούμε όσο κι αν μας κουράζουν επάνω του στοιχεία. Να μην τον κρίνουμε, με την έννοια να μην τον καταδικάσουμε επειδή δεν είναι όπως εμείς. Να προλάβουμε να τον βοηθήσουμε, ακόμη κι αν ο ίδιος δεν είναι σε θέση να μας βοηθήσει. Και να μην του φορτώσουμε την όποια δική μας αστοχία. Ουσιαστικά η Σαρακοστή δεν είναι μόνο ευκαιρία να δούμε τον εαυτό μας, αλλά να δούμε και τη στάση μας έναντι των άλλων. Κι αυτό επιτυγχάνεται μέσα από τη συνάντησή μας με τον πλησίον στην εκκλησιαστική ζωή. Δεν είναι το χαμηλό φως, η κατάνυξη των ακολουθιών, το λιγότερο φαγητό, η περισσότερη μελέτη και η ανάγκη για φροντίδα της ψυχής αφορμή να βλέπουμε μόνο το «εγώ» μας, αλλά αφετηρίες που μας οδηγούν στον άλλο. Η αγάπη μας κάνει ελεήμονες. Όχι αφ' υψηλού θεατές των αδυναμιών του άλλου, αλλά ανθρώπους με επίγνωση ότι ο άλλος μας χρειάζεται, είτε φανερά είτε αφανώς, δια της προσευχής. Και μέσα από μια τέτοια σχέση, αγάπης, προσφοράς, ελεημοσύνης, η Σαρακοστή αποκτά εκκλησιοκεντρικό περιεχόμενο.

Η Σαρακοστή είναι ευκαιρία να δούμε τον εαυτό μας όχι μόνο σε σχέση με την πνευματική του πορεία, αλλά και στο πώς διαχειρίζεται τις δυσκολίες της ζωής. τους στόχους τους οποίους βάζει. Τις ήττες του. Το πόσο αισθάνεται ότι μπορεί και πρέπει να καλέσει τους άλλους σε βοήθεια, αφού όμως πρώτα ο ίδιος είναι σε θέση και απόφαση να τους βοηθήσει να βρουνε χαρά. Το να αναλάβει την ευθύνη για τη ζωή του, αλλά και να κάνει συμμετόχους της όσους αγαπά και θέλει να τον αγαπούνε, ει δυνατόν όλους. Η Σαρακοστή είναι έξοδος από το εγώ μας και ταυτόχρονα είσοδος σ' αυτό. Έξοδος δια της αγάπης και είσοδος σ' αυτό με τη επίγνωση ότι χρειάζεται Θεό και συνάνθρωπο και ότι πρέπει να αδειάσει από ό,τι το βαραίνει και δεν επιτρέπει στην καρδιά να ανοιχτεί.

Ας μετρήσουμε λοιπόν τις δυνάμεις μας ενώπιον της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Ας δούμε με κατανόηση και αγάπη αυτόν που δυσκολεύεται όχι μόνο με την νηστεία, αλλά και με εμάς και με την Εκκλησία εν γένει. Και με αγάπη ας βρούμε τον εαυτό

μας να προλαβαίνει τις λύπες και τις αδυναμίες του άλλου. Να είναι αυτή η περίοδος αφορμή πνευματικής ανακαίνισης όχι μόνο για τον εντός μας άνθρωπο, αλλά και για τον τρόπο που βλέπουμε τους άλλους. Και εκεί που διαπιστώνουμε το αδύνατον παρά ανθρώποις, ας εμπιστευθούμε τον Θεό για τον Οποίο τα πάντα είναι δυνατά.

Πηγή: synodoiporia.gr